

Vegetarijanski medvedek Bruno

Alenka KLOPČIČ
Ilustrirala: Nina Meglič

Medvedek Bruno

Bilo je vedro jutro, ko se je medvedek Bruno sprehajal skozi zaraščen gozd. Prav danes je praznoval svoj tretji rojstni dan in bil je dobre volje. Lahko si bo privoščil kakšno slastno jagodko več kot običajno. Za rojstni dan, seveda!

Njegovo dobro voljo je zaznala tudi čebelica Karmelina, ki ga je vseskozi spremljala z varne razdalje.

"Mmm, ti pa lepo dišiš," je Bruno ovohal rdečo gozdno jagodo, ki je prav sijala v sončnem jutru.

Karmelina se je sama pri sebi zahihitala, ko je Bruno mljasknil sočno jagodko, in poletela na bližnjo cvetlico, da bi počrpala nekaj nektarja še za svojo čebeljo družinico. Kot vse čebelje delavke je bila tudi ona zadolžena za nabiranje v dopoldanskem času.

Bruno je opazil Karmelino in njena pozornost mu je tako godila, da je počasi odhlačal proti naslednjemu kupu malih jagod. Upal je, da mu bo sledila. Rad je imel družbo, čeprav se drugi medvedi niso radi družili med seboj. Pa tudi jagodičje je imel poleg okusnega travja in drevesnih popkov najraje na svetu!

Karmelina je poletela za Brunom in nenadoma, še preden je njegov mali okrogli repek popolnoma izginil izpred njenih oči, je v tleh pred njo zazijala velika črna luknja. Zaslišala je le še Brunov prestrašeni klic, ki jo je z mesta nemudoma odgnal. Takoj je vedela, da je imel prste vmes – kdo drug kot človek.

Brunov rojstni dan

"To je moj zadnji rojstni dan," je pomislil Bruno, ko je odprl težko veko. Ležal je v neki premikajoči se stvari. Ni vedel, da je to vozilo ali natančneje kombi. Oči ni dolgo obdržal odprtih. Bil je tako grozno omotičen ...

Ko se je Bruno spet predramil, so se sprednja vrata vozila, v katerem je ležal, zopet treskoma zaprla. Človek je zapeljal s počivališča nazaj na cesto. Kako mu je šla na živce ta čebela!

"Bruno, Bruno!" je medvedek vendarle zaslišal neverjetno drobcen glasek. Na njegovi veliki rjavi šapi, ki je počivala pred njim, je sedela čebelica, ki mu je sledila, odkar se je sladkal z jagodkami.

"To je bilo to. Doživel sem, kar sem mogel. Videl, kar sem lahko videl. In okusil, kar mi je bilo dano," je zamomljal Bruno.

Veke je imel še vedno težke kot še nikoli. Kot bi ga k tlom pribijala neka nevidna sila.

"Ne, Bruno, ne govori tako!" je poskočila zaskrbljena Karmelina. Tega osamljenega medvedka je imela nadvse rada.

"Kaj pa naj rečem? Sploh ne vem, kaj se mi je zgodilo, a kaj takega kot sedaj še nisem doživel. In zakaj se ta stvar premika?!" je dvignil glavo.

A dolgo je ni mogel držati pokonci in se je spet naslonil na svoje šape, da je Karmelina kar naenkrat stala tik ob njegovem prijaznem smrčku.

"Človek te je odpeljal, Bruno," mu je odgovorila čebelica. Vedela je, da mu mora povedati, kar je videla.

"Ko si padel v veliko črno luknjo, je prišel k tebi človek, te uspaval in te položil v tole vozilo."

"In kam me pelje?" je vprašal Bruno.

"Tega ne vem. Zagotovo pa danes ni tvoj zadnji rojstni dan, saj se zdi, da si človeku nekako pomemben. Sicer te verjetno ne bi nekam vozil, kajne?" je dejala Karmelina.

"Verjetno res," se je pomiril medvedek. "Hvala, da si z mano," ji je še dejal in znova zaspal.

Tokrat je zaspala tudi Karmelina. Kljub skrbem za Bruna je zaspala z nasmeškom, saj se ji je dobro zdelo, da je še malo prej pošteno podkurila vozniku v njegovi kabini. Tako mu je brenčala okoli glave, da je zapeljal prav na obcestno počivališče in skočil iz kombija!

Novi dom

"Hej, kje sem? Karmelina, si tu?" Bruno se je dvignil z vlažnih gozdnih tal in zvedavo pogledal okoli sebe.

"Glej me, prihajam!" je pribrenčala vedno vesela čebelica izza ogromnega drevesa ob Brunu.

"O, še sreča, da si tu," je odleglo medvedku. Kljub temu da je prespal skoraj dva dneva vožnje, je bil utrujen. Še bolj pa ga je medlo, da ni poznal gozda, kjer se je znašel.

"Bruno, to je čudovit kraj!" je bila navdušena Karmelina. "Tako sem vesela, da sem šla s tabo!" je vzhičeno krilila pred njegovim smrčkom, Bruno pa je moral kar malce poškilliti, da jo je videl.

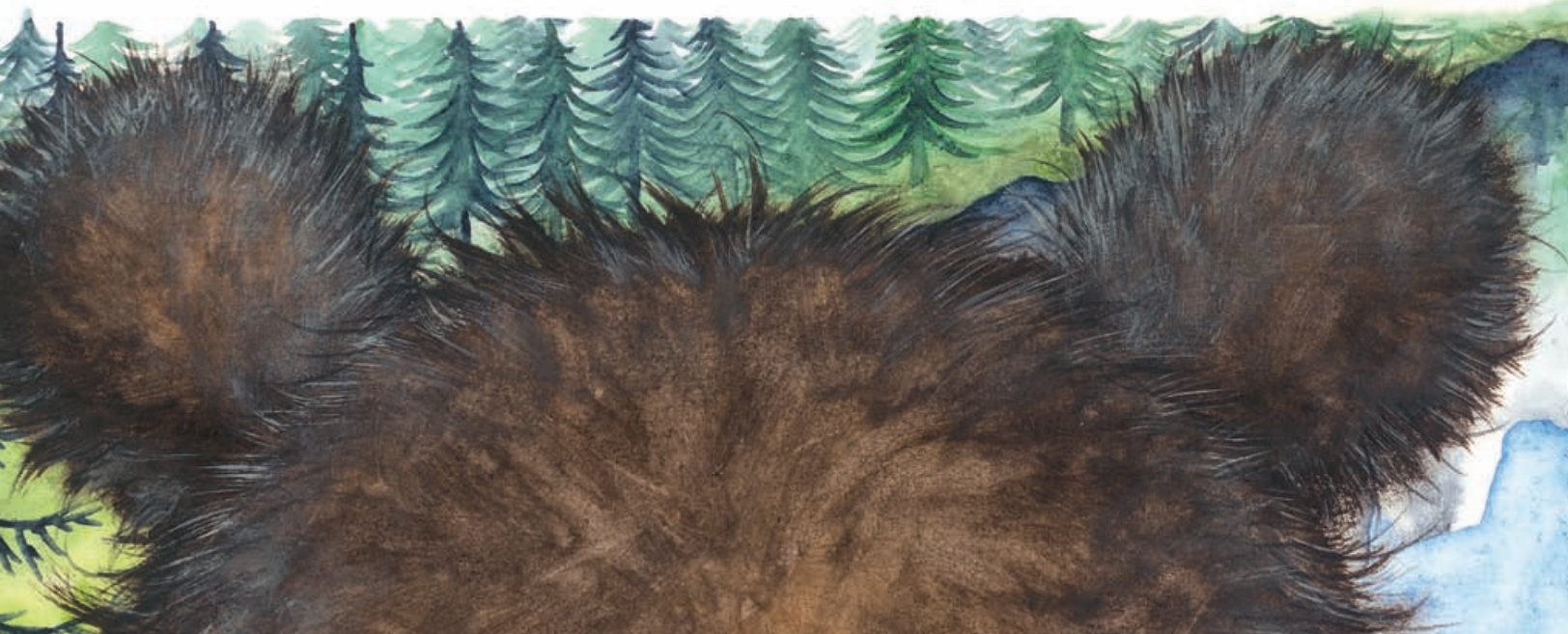

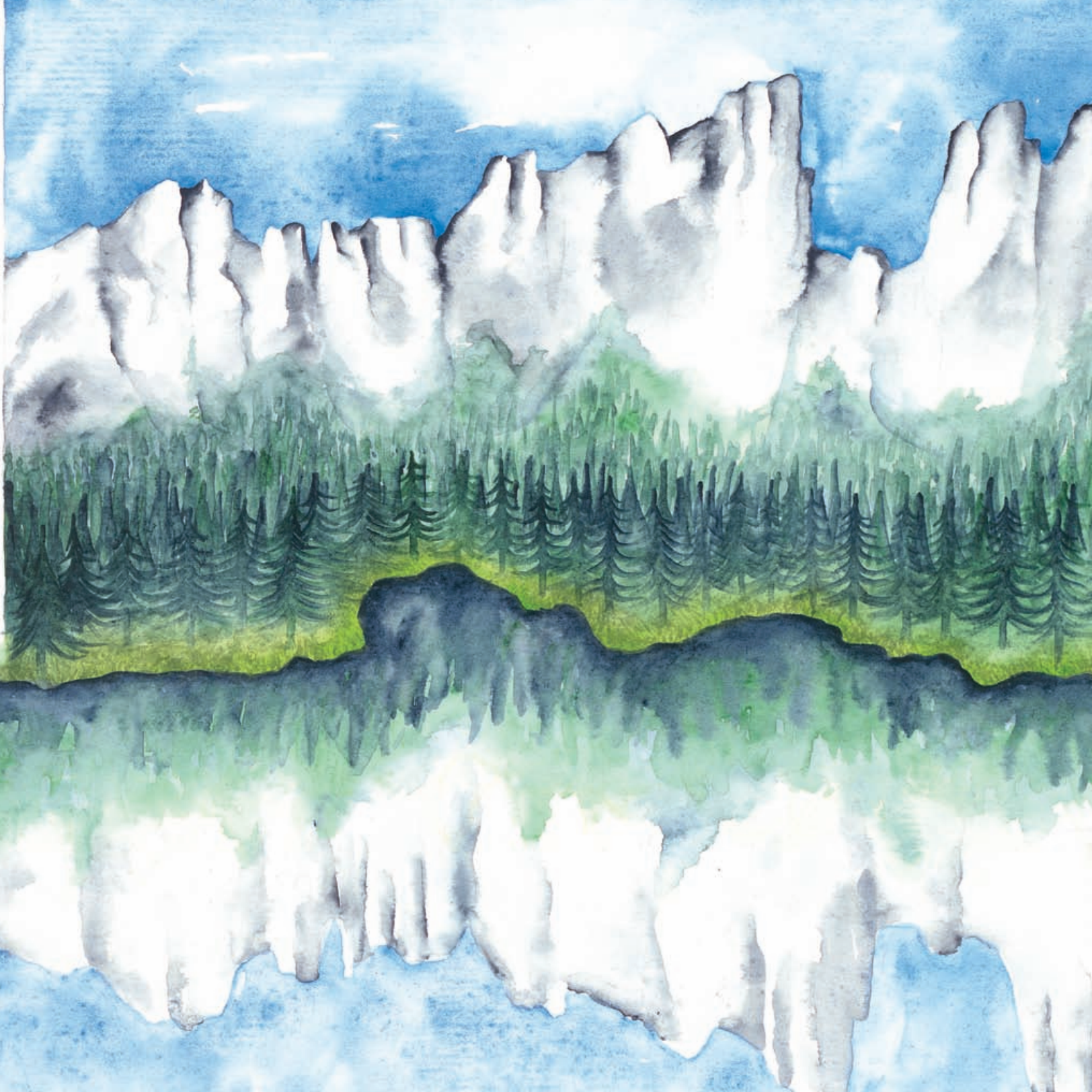
"Kaj pa je tako lepega tu?" je negodoval, ko se je s težkim korakom odpravil proti ogromnemu drevesu, izza katerega je malo prej pribzela Karmelina. Čebelica je brenčala ob njegovi glavi. V primerjavi s človekom, ki ga je čebelje brenčanje spravljal ob živce, je Bruna prav ta zvok nadvse pomirjal.

"Ja, prav tam boš imel čudovit razgled. Na drugi strani sem že bila, pa ni tako lepo, a tebi bo tudi tam všeč. Gozd je namreč vse gostejši in teman, medtem ko je tu za drevesom ..."

Karmelina, ki je žlobudrala kot za stavo, ni uspela misli izgovoriti do konca, ko se je pred njima že razkril neopisljiv pogled. Doživela ga je že prej, ko se je Bruno ravno prebujal, toda zdaj, ko se je ponujal obema hkrati, se je zdel še lepši.

Nenavaden par je stal prav na robu gozda in, kot se je zdelo, na čisto odsekanem skalovju. Daleč pod njim, prav ob vznožju robustnega skalovja, se je svetlikalo ogromno temno zeleno jezero, vse naokoli pa so ju pozdravljali čudoviti alpski vrhovi. Z nekaterih se je kljub prihajajočemu poletju še vedno lesketal sneg. Bruno je zaprl očke in zajel svež vetrič, ki sta ga mešala hladen gorski in vlažen gozdni zrak. Prvič v življenju je bil tako pomirjen. Čutil je, da je to njegov novi dom.

Lepa medvedka

"Bruno, Bruno! Kam spet drviš?!" je klicala Karmelina za svojim rjavim prijateljem, ko je ta kar naenkrat švignil v dir po bližnjem klancu navzdol.

Še trenutek pred tem se je lagodno čohal in se s hrbtom drgnil ob svoje najljubše drevo. To je bilo prav tisto ogromno drevo, ob katerem se je Bruno prvič zbudil, ko ga je v ta čudoviti gozdni svet sredi Alp pred nekaj tedni pripeljal človek. Kako nenavadno bitje ...

A Karmelina ni imela veliko časa za premišljevanje o tem in se je pognala za Brunom. Kako hiter je bil tokrat! Še nikdar se ji ni zgodilo, da ga ne bi ujela ...

"Bruno! Bruno, si znorel?! Le kaj te je popadlo?" je vpila čebelica, ko je frčala za njim. Ko je že prifrčala do vznožja dolgega

travnatega klanca, po katerem se je prej že skoraj kotalil kosmatinec, je ugledala prizor, ki jo je utišal.

Nedaleč stran v visokem travju je Bruno stal kot okamnel. Pred njim je obkrožena s cvetlicami stala čudovita rjava medvedka, ki je bila nekoliko nižja od njega, a ker je prišlek tako pridirjal do nje, se je brž postavila na zadnji nogi in mu pokazala, da je tudi ona mogočna. Zarjula je proti Brunu, da je ta sklonil svojo veliko glavo. Lepi medvedki je hotel pokazati, da ji ne predstavlja grožnje in da bi rad postal njen prijatelj.

Delovalo je. Medvedka se je spustila nazaj na vse štiri šape in odhlačala čez cvetoči travnik. Bruno, ki je bil še vedno očaran od njene lepote, ji je zmedeno sledil.

Karmelina se je zahihitala. Bila je srečna za svež medvedji parček in je zadovoljno odfrčala nazaj proti novemu domu.

Namesto zaključka ... za malčke in njihove starše ...

Zgodbica nam prikazuje le kratko obdobje življenja medvedka Bruna, resnična pa je v delu, ki pripoveduje o selitvi medvedka. Med letoma 1999 in 2002 so namreč italijanski in slovenski varuhi narave v italijanski naravni park Adamello Brenta naselili deset medvedov iz Slovenije. Razlog za to je bil, da je po skoraj dvesto letih obstoja te mogočne vrste na italijanskih tleh konec 20. stoletja rjavi medved tam skoraj izumrl. Imeli so namreč le še tri predstavnike medvedje vrste. Slovenski medvedi – med njimi Vida, Irma, Jurka, Brenta, Jože in Gašper –, ki so jih preselili k našim zahodnim sosedom, ko so bili stari med tri in šest let, so tako poskrbeli za nadaljevanje populacije, ki danes v Italiji šteje že približno 40 medvedov. Le eden od slovenskih kosmatincev je iz Adamello Brente menda odhlačal nazaj proti Sloveniji (to seveda nevede, saj se medved, ki je samotar, stalno premika in seli).

Pa vendar selitev medvedov, o kateri sem več izvedela na svoji alpski poti, ki je vodila od Slovenije do Francije, ni bil edini povod za nastanek zgodbe o vegetarijanskem medvedku Brunu. Še močnejši razlog je, da je medved kot vrsta zveri pogosto obravnavan kot izjemno nevarna živalska vrsta, pa čeprav to ni. Ob srečanju s človekom se medved namreč navadno umakne (nevarnost je lahko večja le pri medvedkah z mladiči), pojasniti pa velja tudi, da medved ni največja grožnja niti drobnici (ovcam in kozam), ki se pase v hribovitem svetu, saj kar 70 do 80 odstotkov njegove prehrane predstavljajo rastline (travje, sadeži, drevesni popki ...), prehranjuje pa se tudi z žuželkami in ličinkami ter mrhovino.

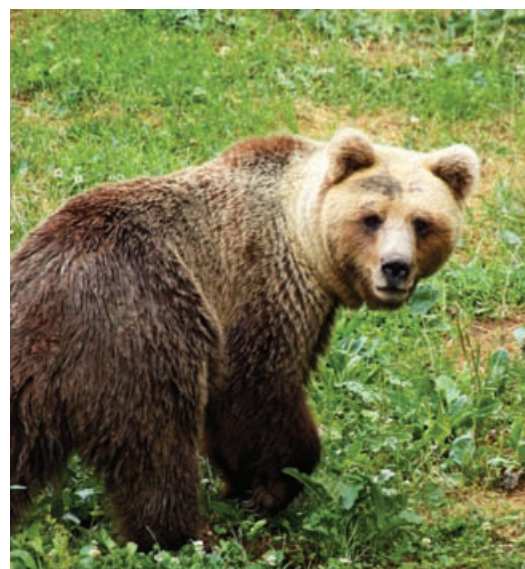
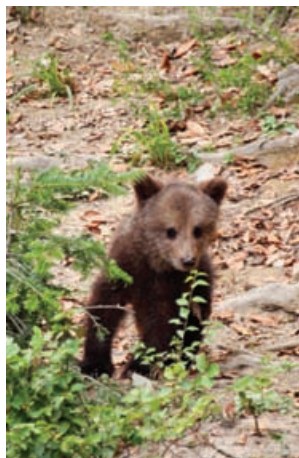
Rjavi medved, ki je ponekod že skoraj izumrl, je danes zaščiten živalska vrsta. Imejmo jo radi! Več o medvedih lahko najdete na: **www.medvedi.si**.

Za strokovni pregled in usmeritve pri pripravi zgodbe se zahvaljujem biologu Mihi Kroflu. Prav tako se mu zahvaljujem za fotografije medvedov, ki so bile navdih za nastanek te zgodbe. Fotografije lahko vidite na naslednjih straneh.

Avtorica

© Miha Krofel

Alenka Klopčič

Vegetarijanski medvedek Bruno

Ilustrirala: Nina Meglič

Knjižna zbirka: *Gozdne šapice*

Lektorirali: Breda Munda in Zdenka Meglič

Oblikovanje in grafična priprava: Jamaja, Maja Rostohar

Izdaja: Eko knjiga d. o. o.

Ljubljana, maj, 2013

1. natis, 1. izdaja

CIP – Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-32
087.5

KLOPČIČ, Alenka

Vegetarijanski medvedek Bruno / Alenka Klopčič ; ilustrirala Nina Meglič. –
1. izd., 1. natis. – Lukovica : Eko knjiga, 2013. – (Gozdne šapice)

ISBN 978-961-93301-6-6
267070208

Vse pravice so pridržane. Noben del te knjige se brez pisnega dovoljenja avtorice ne sme v nobeni obliki reproducirati ali z uporabo elektronskih sistemov predelovati, kopirati, tiskati, razmnožiti ali razširjati. Brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedano javno objavljati knjige ali njenih delov, distribuiranje in dajanje v najem.